

La pel·lícula de la història Perruques i pistoles

Francesc M. Rotger

Cada cert temps, els britànics reprenen la seva conquesta del Continent amb una de les coses que saben fer millor: les pel·lícules d'època. I molt sovint pequen pel mateix defecte: l'ambientació, els paisatges, els escenaris, el vestits, les perruques, resulten excepcionals, però la narració, en si mateixa, no és res de l'altre món. Això sí, els intèrprets habitualment són fantàstics. La darrera pel·lícula a la qual ha tocat jugar aquest paper és *La duquesa*, adaptació del no gaire conegut Saul Dibb de la biografia d'un personatge històric, amb un repartiment de luxe. Keira Knightley y Charlotte Rampling (com a mare i filla) i Ralph Fiennes, un molt bon actor que sempre fa papers d'època. Fins i tot quan encarna personatges de l'actualitat (com a *El lector*), els referents d'aquests són al passat. Volen atraure la nostra atenció cap a *La duquesa* aprofitant el vincle genealògic entre el personatge protagonista, Georgiana Spencer, duquesa de Devonshire al segle XVIII, i la desafortunada Diana Spencer, princesa de Gal·les al XX; tot i que sembla que la intervenció de Georgiana a la política de la seva època (dins les files *whig*, liberals) fou molt més decisiva. Aquest llargmetratge de Saul Dibb va obtenir recentment un Oscar, al millor vestuari, el qual avala tot allò que he assenyalat a les primeres línies.

Els salons aristocràtics de *La duquesa* no s'assemblen en res als frontons del joc de pilota, que serveixen com àmbit de referència de *La casa de mi padre*, de Gorka Merchnán. Una pel·lícula també

de caire històric, si bé ens parla de la història d'ara mateix i també de l'anomenat "conflicte" basc, la durada del qual es remunta ja a més d'un segle i mig enrere, des de les Guerres Carlistes. És curiosa, la utilització del joc de pilota com a símbol. Ja Julio Medem va fer servir aquest títol, *La pelota vasca*, per al seu documental (excel·lent, des del meu punt de vista) al qual exposava algunes de les claus d'aquesta bogeria col·lectiva. *La casa de mi padre* manlleva un vers del poeta de Bilbao Gabriel Aresti (1933-1975) i també ens mostra el comportament d'un sector de la societat basca (i en particular, de la seva joventut) alienada per uns conceptes feixistoides que justifiquen l'assassinat. Una producció alemanya recent, *R.A.F.: facción del Ejército Rojo*, d'Uli Edel, ens ha recordat un altre terrorisme, el dels Baader-Meinhof, cap als anys setanta.

Però sempre ens quedarà París. Encara que sigui el París de l'any 1936, en plena crisi del 1929 (que darrerament se'ns ha tornat tan familiar, tantes vegades esmentada com a antecedent d'aquesta que vivim) i quan tan sols mancaven tres anys perquè esclatés la Segona Guerra Mundial i, per tant, la ciutat fos ocupada pels nazis. Però encara som al 1936, ha vençut a les urnes el Front Popular (de caire similar al seu homònim espanyol, també guanyador dels comicis d'aquell any, i integrat per radicals, socialistes i comunistes) i som a un barri obrer de la capital francesa, on es desenvolupa *París, París*, pel·lícula de Christophe Barratier. ■

París, París